

Tatjana Ocsejeva¹

I. Ne fuss

„Az élet lehelete – egy könnyű pillanat.”

Omar Khajjam

Ne fuss,
Rohanni kár.
Ne bántsd
A szív lángját.

Tudod.
Nem láthatod a tarka rétet,
A csalogány dalát sem hallhatod,
Nem kóstolod az eper-mézet,
Új törülköződ is félig varrod.

Érzed.
A vad szél eloltja a szikrát,
A gyenge fuvallat fellobbantja.
Észrevétlen forog a világ,
Az éj és ég egybeolvad, néma.

Látod.
Én egy kis veréb vagyok csupán,
Égre vágyom, bár rövid a szárnyam.
Az élet egyetlen szárnyacsapás,
A szél játszva borzolja maradék tollam.

2. Az ember kóbor lelke

Tetralógia

2.I. Flörtölő galóca

A ligetben a lombok alatt,
Ezerféle gomba nő: galamb-,
Keserű-, tinóru-, szőrgomba,
De legeslegszebb a galóca.

¹ A szerzőtől kapott kézirat

Messze látszik. Tündöklük rajta
Ékes sarpan², hímes harisnya.
Gyilkát leplezni folyton flörtöl,
De rá is halál vár a földön.

2.2. Beteg légy

Fejével a mennyezetnek ütődik
A hatalmas, fekete, őszi légy.
Fájdalmát eltitkolni igyekezik,
Körbezümmög-donog a szobában szegény.
El akart rejtőzni egy résbe,
Hiába kapaszkodott – elszállt a lelke.

2.3. Bíborszínű nyárfalevél

Csipkés szélű,
Bíborszínű
Nyárfalevél reszket,
Alig él.
– A föld ölén,
A hó keblén,
Hogy elszenderüljek én,
Lehullok.

2.4. Unalmas „hegedűművész”

Lakók házát felferve,
Az éj csendjét megtörve,
A tücsök – zajgó firma,
Plafon ura – hegedül ma.
Fénye villan, hangja zuhan –
Földbe hal a „hegedű”.

² mari fejdísz

2.5. Csúszós alak

Epilógus *Az ember kóbor lelke* című tetralógiához

Az ember eljött e világba,
Hogy repkedjen, mint réten a lepke,
Munkálkodjon, mint szorgos méhecske.

Sorsát homlokára írták,
Isten fentről mindenkit lát,
Lelkének ígér új formát.

Kígyóként élsz majd sziszegve,
A csúszós bőr elő van készítve.
Gazdája – egy orvosi üvegce.

3. Mama

Mottó

„Mit hagyok én magam után a világon?
Meggyet a tavasznak,
A nyárnak kakukk hangját,
Az ősznek vérvörös juharfát.”

Rjokan

Mama.
Ahogy gondolod, úgy teszek.
Mikor megvédesz, örvendek,
Ha megpirongatsz, elfogadom,
Talányaid kibogozom.

Te almafa vagy, én az almád,
Kit régen vártál, óhajtottál.
Nem adsz engem a szélnek,
Jégesőtől óv kezed.

Szíved melegét, lélegzeted
Csontjaimba, vérereimbe
Nagy szeretettel adtad,
Évekké nőtt a pillanat.

Ne aggódj, ha fádról lehullok.
Talál a földön helyet magod.
Mások örömére tavasszal
Hófehéren kivirágoztam.
Mama.